

CZU 27-72(478)(092) Secrieru V.

CE AM REALIZAT DE CÂND SUNT PREOT? REALIZĂRI, IDEALURI ȘI GREUTĂȚI

WHAT I HAVE ACCOMPLISHED AS A PRIEST? ACHIEVEMENTS, IDEALS, AND CHALLENGES

Vasile SECRIERU

Abstract: *This article reflects on the life and work of Priest Vasile Secrieru, born into a large and modest family. After studying history in Romania, he worked as a teacher and librarian before, under the guidance of Priest Valeriu Cernei in Bălți, choosing the path of priesthood. He served as deacon and priest in Sloveanca (Sângerei), Buzdugeni (Edineț), and since 2007 in Găvănoasa (Cahul), dedicating himself to church restoration, supporting parishioners, catechesis, and community development. Despite facing numerous challenges and trials, he maintained faith and devotion, contributing to the founding of a monastery and supporting multiple families, serving selflessly alongside his wife and five children.*

Keywords: *Vasile Secrieru, priesthood, pastoral service, community development, faith, devotion, challenges, achievements*

„Preoții poartă preoția lui Hristos; prin iertarea lor, Dumnezeu te iartă, prin graiul lor, Dumnezeu îți vorbește. Prin ei, Dumnezeu te cheamă, oricât ai fi de păcătos.”
(Sfântul Arsenie Boca)

Subsemnatul, preot Vasile Secrieru, m-am născut în satul Unțești, raionul Ungheni, Republica Moldova, o comună de oameni credincioși, harnici și ospitalieri, la 6 decembrie 1975, într-o familie numeroasă 9 copii de țărani. Tata a fost mecanizator, iar mama a muncit pe câmpurile asociației agricole. Încă de mic și până la majorat, împeună cu toată familia, am muncit din greu pe plantațiile de tutun, porumb, sfeclă de zahăr, vii, livezi, grădinărit. În perioada posturilor, mama ne ducea la biserica din satul vecin, Cetireni, dar și la biserica din satul Boldurești, raionul Nisporeni, pentru a ne mărturisi și împărtăși, lăcașul de cult din localitatea de baștină a fost închis de către autoritățile sovietice comuniste până în anul 1989. Nu am frecventat grădinița din sat, stând acasă cu frații mai mari și mici.

Am urmat Școala medie completă de 11 clase din localitatea natală, pe care am absolvit-o în anul 1993, în ciclul primar am avut-o ca învățătoare pe distinsa doamnă Galina Pavel Popa, iar mai apoi ca diriginte pe domnul Victor Andrei Kolceac, profesor de fizică. Dragostea pentru istorie și neam mi-a fost altoită de către Valeriu Gheorghe Chiriac, profesor de istorie.

În luna iulie 1993, am susținut cu bine examenele de admitere la Universitatea de Stat din Chișinău, Facultatea de Istorie, optând pentru studii în România. În perioada 1993-1998, am studiat la Universitatea „1 Decembrie 1918” din orașul Alba Iulia, România, Facultatea de Științe, specializarea Istorie, abordând lucrarea de licență cu tematica *Contribuții privind istoricul Bisericii Ortodoxe din Basarabia (1918-1940)*, avându-l ca coordonator al lucrării pe profesorul Valer Moga. Examenele de licență au fost susținute în fața unei comisii de profesori de la Universitatea Babeș-Bolyai din orașul Cluj Napoca, fiind licențiat în Istorie la această universitate. Imediat după

finalizarea studiilor, am avut îndreptare de la secția de cadre a Brigăzii 2 infanterie motorizată din orașul Chișinău la funcția de comandant pe lucrul educativ, dar din cauza lipsei surselor financiare nu am avut posibilitatea să trec comisia medico-militară. O altă îndreptare am avut de la Departamentul minori și moravuri din cadrul Comisariatului de Poliție Ungheni, dar nu am reușit să promovez comisia medicală.

Am activat, în calitate de profesor la Colegiul Republican de Muzică și Pedagogie din municipiul Bălți (noiembrie 1998 - iunie 1999), promovând ore de istorie, filosofie și economie. În perioada 1999-2000 sunt angajat la Școala medie numărul 1 și Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” din orașul Bălți. Aici, am predat ore de istorie, geografie, sociologie, filosofie, economie și politologie.

Câteva luni de zile (ianuarie 2000 - noiembrie 2000), am lucrat bibliotecar în satul de baștină. Revin la Bălți, unde muncesc, tot, ca bibliotecar la Biblioteca Științifică a Universității de Stat „Alec Russo” (2001-2004), una dintre cele mai mari biblioteci după numărul de volume deținute din Europa de Sud-Est. În această instituție, am consacrat mult timp cercetării fondului de Carte Rară în limba română. Am îndeplinit și funcția de redactor al revistei bibliotecarilor *BiblioTransNord*. Am publicat mai multe articole și studii în diverse publicații din domeniul bibliologiei, istorie, dar și cele cu tematică religioasă.

La Bălți, am făcut cunoștință cu preotul Valeriu Cernei, protopop de Bălți, în cadrul Mitropoliei Basarabiei, un om deosebit, cu inimă mare, care m-a adăpostit și m-a îndrumat să merg pe calea Preoției. Mi-am dorit enorm de mult să ajung preot, chiar dacă nu aveam pregătirea necesară în acest domeniu. Pentru mine Preoția nu este o profesie, meserie, ci este o adevărată jertfelnicie. Preotul este cel ce slujește semenilor săi și nu comunitatea preotului.

Nu greșesc când spun că preoteasa este al doilea preot în parohie, un reazem de nădejde pentru preot în activitatea sa. Preotului și familiei sale li se oferă din tot ce are creștinul mai bun și mai frumos. Astăzi, degeaba construim catedrale și biserici, dacă nu zidim bisericuțe vii în inimile creștinilor. În perioada martie-mai 2004, am fost ucenic al părintelui Valeriu Cernei, care slujea de mult timp ca preot la biserica „Cuvioasa Parascheva” din satul Sloveanca, comuna Pepeni, raionul Sângerei. Locuiam în orașul Bălți și făceam naveta în fiecare sfârșit de săptămână de la Bălți la Sloveanca, fiind, deseori, găzduit, cu mul drag, de către familia Malai, Ion și Taisia. A fost perioada cu cele mai frumoase amintiri, care m-a marcat din punct de vedere duhovnicesc.

În ziua de duminică, 23 mai 2004, în biserica „Sfântul Ierarh Nicolae” din orașul Fălești, preot paroh Gheorghe Eșanu, din mila și cu ajutorul lui Dumnezeu, am fost hirotesit citeț și ipodiacon de către ÎPS Teofan (Savu), Mitropolitul Olteniei, apoi hirotonit diacon de ÎPS Petru (Păduraru), Mitropolitul Basarabiei și Exarhul Plaiurilor, pe seama bisericii „Cuvioasa Parascheva” din satul Sloveanca, comuna Pepeni, raionul Sângerei, slujind, aici, ca diacon din luna mai și până în septembrie 2004. A fost, la fel o experiență de neuitat și foarte frumoasă din viața mea. Aici, la Sloveanca, mult ajutor am avut din partea familiei Malai: Ion și Taisia.

La 21 septembrie 2004, în ziua de marți, atunci când sărbătoream Nașterea Maicii Domnului (Sfânta Maria cea Mică), am fost hirotonit preot de către ÎPS Petru, Mitropolitul Basarabiei și Exarhul Plaiurilor, la biserica „Sfinții Împărați Constantin și mama sa Elena” din satul Ghiliceni, raionul Telenеști, preot paroh Nicolae Ioniță, pe seama bisericii „Cuvioasa Parascheva de la Iași”, localitatea Sloveanca, comuna Pepeni,

raionul Sângerei.

Prin *Decizie mitropolitană*, în data de 14 octombrie 2004, am fost numit preot paroh la biserica „Cuvioasa Parascheva” din satul Buzdugeni, comuna Burlănești, raionul Edineț, o parohie cu 40-50 de case, dintre care erau și sectari. Am fost hirotesit duhovnic în ziua prăznuirii Cuvioasei noastre Maici Parascheva de la Iași, la hramul bisericii de la Sloveanca, raionul Sângerei, în ziua de 27 octombrie 2004, de către ÎPS Petru, Mitropolit al Basarabiei și Exarh al Plaiurilor.

Aici, la Buzdugeni, am venit cu preoteasa și un copilaș de doi anișori, în data de 14 noiembrie 2004, făcând misiune până în data de 23 ianuarie 2007. Aici, fusese pusă numai piatra de temelie a bisericii, fără însă a exista un loc de rugăciune. În scurt timp, s-a amenajat un paraclis în incinta fostei școli, copiii învățau la școala din satul vecin, Burlăcenii, unde se afla și sediul Primăriei comunei. Creștinii s-au dovedit a fi niște oameni buni, primitivi, dar, departe de credință, nu cinsteau sărbătorile și nu frecventau regulat biserica. Deseori, la Sfânta Liturghie nu era prezent nici un creștin sau unul, doi. Pentru a sluji cele sfinte, nu aveam toate veșmintele preoțești și obiectele necesare de cult, Astfel, m-am adresat după ajutor slujitorilor de la Mănăstirea Zăbriceni și la preotul din satul vecin Brânzeni, părintele Victor Ambros, care, cu multă dragoste frățească, mi-au oferit cele necesare pentru oficierea slujbelor dumnezeiești.

Timp de o iarnă nu am avut căldură în paraclis și în geamuri era pusă peliculă. Slujbele se țineau după calendarul gregorian (stil nou), timp de două luni, mai apoi, la rugămintea unor creștini, s-a trecut la calendarul iulian (stil vechi), așa cum țineau și localitățile învecinate. Cimitirul din această localitate era într-o stare satisfăcătoare, s-a reparat casa de la intrarea în acest cimitir. Casa unde locuiam avea două odăițe și nu locuise acolo nimeni timp de 13 ani. Nu aveam în curtea casei nici fântână, nici poartă, nici gard, nu mai vorbim de vecu și baie în casă. În această perioadă, Dumnezeu ne mai dăruiește un copil, fiind nevoiți să dormim toți patru într-un singur pat. Preoteasa mergea la piața din Edineț cu legume de vânzare pentru a procura cele necesare traiului. Mă miră, astăzi, faptul că unii preoți, la început de cale, nu doresc să locuiască în parohii, motivând lipsa condițiilor decente de viață. Mulțumim Bunului Dumnezeu pentru toate aceste greutăți prin care am trecut, fiindcă ele sunt cele care ne-au întărit și călit în credință.

Tot, aici, la Buzdugeni, în curtea școlii, unde se afla paraclisul, s-a instalat o Troiță mare frumoasă de piatră albă cu sprijinul doamnei Margareta Reabcov-Pânzari, regizor la Televiziunea Națională din Chișinău; s-au plantat mai mulți arbori decorativi. În anul 2006, la îndemnul IPS Petru, Mitropolitul Basarabiei și Exarhul Plaiurilor, cu susținerea Asociației *Diaconia*, a fost deschis un Centru comunitar, pe lângă paraclis, pentru copii și tineri.

În tot acest răstimp cât am activat aici, am fost susținuți de câteva familii: Anatolie și Natalia Prodan, Constantin și Galina Prodan, Ion și Galina Gheras, Ion și Tamara Rotari, Ion și Nelea Jitari și alții. La plecarea din Buzdugeni, am avut câteva discuții aprinse cu familia Prodan: Natalia, Constantin și Galina, pe motiv că nu i-am anunțat că dorim să plecăm din parohie. Din cauza acestui conflict am plecat de aici cu multă dezamăgire și durere în suflet.

Perioada de la Buzdugeni se leagă și de activitatea mea la Mănăstirea Zăbriceni, așezământ monahal subordonat canonic Mitropoliei Moldovei (Patriarhia Rusă). Am fost cooptat, în calitate de lector universitar la Institutul Teologic „Sfântul Ioan Teologul”

de la această mănăstire, perioada 2005-2007, cu binecuvântarea Preasfințitului Dorimedont Cecan, Episcop de Edineț și Briceni (Patriarhia Rusă), promovând cursuri și seminarii la disciplinele *Istoria Bizanțului* și *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*. Am încercat să îmbinăm cele două aspecte, studiul cu cercetarea științifică. Din lipsă de transport, uneori, parcurgeam câțiva zeci de kilometri pe jos pentru a merge la cursuri și seminarii. Dăm slavă lui Dumnezeu pentru toate darurile revărsate asupra mea și a familiei.

În luna ianuarie 2007, cu binecuvântarea ÎPS Petru, Mitropolitul Basarabiei și Exarhul Plaiurilor, am fost transferat la parohia „Sfinții Împărați Constantin și mama sa Elena” din comuna Găvănoasa, raionul Cahul, unde păstoresc turma lui Hristos încredințată și în prezent. Eu am fost transferat la Găvănoasa, iar preotul de aici, Victor Popescu, originar din Bucovina, a mers în locul meu la Buzdugenii. Pe aceste meleaguri am poposit în ziua de sâmbătă, 25 ianuarie 2007, fiind primit, la început, cu multă ospitalitate de către Aculina și Boris Pulciu, Vladimir și Evdochia Papuc, Ilie și Maria Stefoglo, Roman și Mariana Ivașco, Gheorghe și Tatiana Covalgi, Aurelia Moga, Victor și Viorica Moruz, Petru și Anastasia Moga, Iurie și Aurelia Ivanov, Luminița și Semion Florea, Valeriu și Stepanida Ianțos, Tatiana și Nicolae Alexandrov, Victor și Domnica Ivanov, Svetlana și Mihail Percembli, Petru și Maria Rudenco, Ilie și Ana Mihailov, Stepanida Luca, Leonid și Nina Pânzari, Ion și Maria Manoli, Ion și Evdochia Câșleanu, Andrian și Maria Istratii, Alexandru și Maria Stefoglo, Petru și Iulia Stoiciu, Nadejda și Nicolae Isiumbeli, Strățica și Vitalie Guțu, Zinaida Bairam, Ana Rufa, Maria Bondarencu, Dimitrie și Profira Poștaru, Ion și Maria Petrov, familia Rocoveanu, Afanasii Tudorovici, Vitalii Alexandrov, Alexandru și Maria Stefoglo, Petru și Valentina Reapciuc, Vasile și Tamara Reapciuc, Alexandru și Maria Dudnic, Sergiu și Natalia Dudnic, Ecaterina Tataru și alții.

Paraclisul era amanajat în clădirea fostului punct medical, iar casa parohială se afla în curtea bisericii, care, constatând mai târziu că era privatizată de către fostul preot paroh Radu Russu. Am depistat lipsa mai multor cărți și obiecte de cult, care au fost procurate cu banii adunați de la slujba Paștele Blajinilor. Atât biserica cât și casa parohială necesitau reparații destul de serioase, în interior și exterior. Creștinii erau dezamăgiți de faptul că preoții se schimbau des și datorită informațiilor precum că casa parohială a fost privatizată ilegal. La casa parohială, mai târziu, s-au schimbat toate geamurile și ușile, s-au instalat uși de fier la garaj, s-a efectuat termoizolarea pereților casei.

La parohia Găvănoasa, familia (preoteasa și cei doi copii, unul de 4 ani și altul de 9 luni de zile) a fost adusă la 2 februarie a aceluiși an, am fost aduși cu un transport, șofer Ilie Ivanov, originar din această localitate. Restul iernii am trăit în bucătăria casei parohiale, dormind pe două paturi pentru copii.

Chiar din primele luni, am purces la reparația bisericii, casei parohiale, amenajarea fântânii, gardului și curții, au fost plantați mai mulți pomi fructiferi, s-a instalat o Troiță în ograda bisericii, s-a reparat drumul de la șosea și până la locașul sfânt, s-au executat lucrările privind iluminatul curții bisericii, fiind ajutați, în atingerea acestor obiective, de către familia Tampiza, Constantin și Natalia. Cu ajutorul lui Ion Stefoglo, fiu al satului, s-au făcut patru sfeșnice și un policandru. Iar cu banii adunați de la cele trei cimitire, la Paștile Blajinilor, în primul an de activitate, aici, am procurat de la Mitropolie de la Chișinău o pereche de cununii, o păstrătoare de Sfinte Taine și

o trusă de botez. Cu sprijinul lui Ion Dordea și Afanasie Tudorovici, lucrători la Fabrica de vinuri Vinia Traian din localitate, s-a făcut o cristelniță pentru botez. De la creștinii din Constanța, România, la inițiativa Ecaterinei Sosnovschi, am primit în dar, pentru biserică, o mocheta, o cristelniță și o cruce de mână pentru binecuvântare. Credincioșii frecventau biserica într-un număr foarte redus. Veneau la biserică, îndeosebi, profesorii, educatorii de la grădiniță și lucrătorii medicali. După fiecare slujbă, țineam ore de catehizare cu o tematică religioasă variată. Am avut mereu o strânsă relație de colaborare cu Primăria, Școala, Grădinița, Punctul medical, Sectorul de Poliție.

Cele trei cimitire din comună se aflau într-o stare satisfăcătoare, dar nu existau grupuri sanitare și nici lăzi pentru gunoi. La cimitirul de la Nicolaeni s-a instalat un gard din plasă, din inițiativa Nelei Moga și un gard de metal, niște mese de lemn cu sprijinul lui Ion Stepan Petrov, un om gospodar și cu inimă mare. Uneori, puteai găsi la cimitire mai multă mizerie lasate de către păsări și animale, un lucru care m-a deranjat foarte tare, aceasta arată o lipsă de cultură și educație. Cimitirul reprezintă o carte de vizită a parohiei.

Încă din primii ani, am fost angajat ca profesor de Religie la Gimnaziul-Grădiniță „Igor Crețu” din localitate, ciclul primar, clasele I-IV, câte o oră pe săptămână. Este o experiență interesantă, plăcută dar și cu multă responsabilitate. În fiecare an, la sărbătoarea Bunevestiri, copiii de la grădiniță sunt aduși la sfânta biserică pentru a fi împărtășiți, iar elevii claselor I-IV primesc Sfânta Taină a Împărtășaniei în Săptămâna Patimilor, Joia Mare.

La cele mai mari sărbători creștine, Nașterea Domnului, Intrarea Mântuitorului în Ierusalim (Floriile), Paștele, hramul bisericii *Sfinții Împărați Constantin și mama sa Elena*, Corul școlii pregătește și prezintă, în fața credincioșilor, un recital de poezie și cântece cu tematică religioasă.

Nu am perceput niciodată, de la nimeni, nici un bănuț pentru slujbele oficiate. Nu am avut nici o taxă, de aceea creștinii din localitățile învecinate veneau la noi, la biserică, pentru a fi botezați, cununați etc. M-am străduit să nu intru în polemici și contradicții cu preoții din parohiile din învecinătate. În cele patru posturi de peste an, o singură dată, și la prăznuirea Sfântului Marelui Mucenic Panteleimon, săvârșeam Taina Sfântului Maslu, dar și la cererea celor bolnavi.

Aici, la Găvănoasa, am constatat faptul că multe familii trăiesc necununați la biserică, iar din orașul Vulcănești, am botezat mai mulți tineri și vârstnici, printre care câțiva musulmani și catolici.

Din cei aproape 1500 de locuitori ai comunei, în perioada Postului Mare, se mărturiseau și împărtășeau circa 100 de creștini, care constituie, din păcate, un număr foarte mic, iar în timpul celorlate trei posturi numărul acestora era și mai redus. I-am învățat pe enoriași că este bine să țină posturile, dar și zilele de Miercuri și Vineri, pentru a pregăti bucate de post. Când mergeau la cimitire, creștinii aveau obiceiul urât de a lăsa în urma lor multă mizerie. Am depus eforturi să înlătur anumite practici păgâne din viața creștinilor. Am încercat să-i disciplinez pe creștini să vină la ora programată la botezuri, cununii, parastase și înmormântări. Aceasta presupune ca însuși preotul să dea dovadă mereu de multă seriozitate și disciplină în misiunea sa.

M-am străduit să nu fac nici o diferență între creștini, tratându-i întotdeauna cu multă dragoste și bunăvoință. Am făcut puțină milostenie, după puterile noastre, cu cei bolnavi, orfani, vârstnici și toți cei neputincioși. Ne-am convins de faptul că, cât mai

mult dăruiești cu atât mai mult Dumnezeu îți înmulțește darul.

Atât la Buzdugeni cât și la Găvănoasa, în timpul Vecerniei și Utreniei nu participau nici un creștin, doar preotul în Sfântul Altar și preoteasa la strană.

În luna octombrie 2007, a venit în aceste ținuturi, monahia Dionisia (Dumitra) Niculicioiu de la Constanța, România, Mănăstirea Colilia, cu ideea înființării unui așezământ monahal, aici, la Găvănoasa. Am mers împreună la ÎPS Petru, Mitropolitul Basarabiei și Exarhul Plaiurilor, care ne-a dat binecuvântare să găsim un loc adecvat pentru mănăstire. Un ajutor considerabil l-am primit din partea Consiliului local al Primăriei, care ne-a dăruit un hectar și jumătate de pământ pentru viitoarea mănăstire. În anii următori, un mare sprijin l-am avut din partea Tinei Rusandu, primarul comunei Găvănoasa și a inginerului cadastral, Vasile Serdicenco. Cel mai mare sprijin financiar pentru mănăstire a venit din partea creștinilor din Dobrogea, România și a familiei Tampiza, Constantin și Natalia. Am venit cu ideea ca al doilea hram al mănăstirii să fie sărbătoarea Nașterea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Împreună cu monahia Dionisia Niculicioiu, prima stareță a mănăstirii, venită de la Constanța, Dobrogea, am trecut peste mai multe ispite și greutăți, dar cu ajutorul Bunului Dumnezeu le-am înfruntat pe toate.

Timp de aproape jumătate de an, în fiecare luni, am oficiat Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, aici, la mănăstire, deoarece, nu exista un preot slujitor. În prima miercuri din fiecare lună, la mănăstire, de mai mulți ani, participăm cu toată familia la Taina Sfântului Maslu, unde slujesc mai mulți preoți: protosinghel Varsanufie Bordeianu (mănăstirea Găvănoasa), protosinghel Nicanor Asargiu (mănăstirea Sfânta Treime, Roșu, Cahul), preot Veaceslav Maxim (Chioselia Mare), preot Ioan Țivlea (Alexandru Ioan Cuza), preot Ionuț Recoșianu (Alexandru Ioan Cuza), preot Vasile (Ciietu).

Un eveniment mai puțin plăcut în activitatea mea a avut loc în anul 2014, atunci când am încercat să amenajăm un teren de joacă pentru copii și un parc în fața bisericii. Am fost batjocorit și insultat cu cele mai grele cuvinte (tâlhar, bandit, lacom de pământ și averi) personal și toată familia de către unii vecini. I-am iertat pe aceștia, dar, în acel moment m-am gândit să mă transfer în altă parohie și că nu mă voi strădui să realizez alte lucruri aici. Timpul a tămăduit această rană sufletească, fiind conștient de faptul că aceste ispite Dumnezeu ni le-a dat pentru a ne întări în credință și că aceasta face parte din Crucea pe care o duce preotul cu familia sa.

În ianuarie 2007, când am mers la Mitropolie, la Chișinău, pentru a vorbi despre transfer, ierarhul când ne-a văzut cu cei 2 copii mici și bagajele pe hol, ne-a certat și a spus: „Ce mă, ați venit aici ca la autogară?“, neștiind că noi nu aveam transport propriu și am venit cu rutiera de la 5 dimineața de la Edineț. Am explicat că mă descurc material foarte greu cu 2 copii, la care mi-a răspuns: „Dar ce eu ți i-am făcut?“. Desigur am rămas dezamăgit și decepționat de această atitudine a arhipăstorului nostru.

În anul 2018, la biserică, cu susținerea financiară a Primăriei și creștinilor, s-au schimbat toate geamurile, s-a pus gresie pe podea, s-a instalat un condiționar, s-a consolidat și vopsit acoperișul, s-au instalat uluce și burlane, lucrări executate din cheltuiala unei familii de buni creștini din sat, Vasile și Dina Repeșciuc. Aducem mulțumiri și celorlalți meșteri: Ion Câșleanu și Iacob Arabadji, Eugeniu Echimenko, Valeriu Canțîru, Afanasie Tudorovici, Ion Manoli, Vitalii Rocoveanu. Un sprijin enorm l-am avut din partea primarului comunei, Vadim Ivanov și a consilierilor locali, epitropului Luminița Florea, palamarului Ilie Mihailov, filantropilor Andrian și Maria

Istratii din satul vecin Pelinei, Valeriu Moscu, Vitalii Ivanov, Alexei Nesterenco, Dimitrie și Profira Poștaru, Alexandru și Maria Stefoglo ș.a.

Am avut relații de prietenie și colaborare frumoase cu Preasfințitul Antonie Telembici, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Chișinăului, o persoană cu multă credință, smerit și înțelegător față de problemele cu care se confruntă preoțimea și familiile acestora. Preasfinția Sa a coordonat activitatea ziarului *Misionarul*, la care m-a îndemnat să trimit spre tipărire mai multe articole, de asemenea, am publicat mai multe studii în revista *Luminătorul*, Chișinău, având-ul ca îndrumător pe neobositul preot și cercetător Viorel Cojocar.

Până în prezent, nu am reușit să realizez prea multe lucruri, lăcașuri de cult nu am ridicat, dar m-am străduit să zidesc biserici vii, să facem milostenie după puterile noastre, să torn untdelemnul mângâierii peste rănilor deschise ale sufletelor întristate, să povățuiesc pe calea mântuirii pe turma lui Hristos încredințată spre păstorie. Preoteasa și copiii au fost cei care m-au ajutat în cele mai dificile momente ale vieții să-mi duc cu demnitate Crucea Preoției. Căci, așa cum arăta, Episcopul Cetății Albe-Ismael, Policarp Morușca, „Familia apoi trebuie să-și recapete prețul și prețuirea pe care i-a statornicit-o Domnul la încununare când Însuși a luat parte la nuntă, binecuvântând unirea dintre bărbat și femeie pentru nașterea și creșterea de prunci. Numai ei încheagă cu adevărat vatra familială și aduc bucuria și fericirea. Casa fără copii este pustie și viața din ea, sloi de gheață”. Eu nu am realizat ceva deosebit, lucruri mărețe, m-am străduit să fac ceea ce eram dator să îndeplinesc.

Astăzi, împreună cu preoteasa, creștem și educăm cinci copii, patru băieți și o fată (Laurențiu, Eusebiu, Vasile, Antonie și Amelia-Parascheva).

În perioada pandemiei 2020-2022, slujbele bisericești s-au ținut regulat, multe slujbe săvârșite noaptea ora 3-4, fiind amenințați de către Poliție și alte instituții ale statului. Ierarhii noștri, în această perioadă, ne-au lăsat la voia întâmplării, fiecare să se descurce cum poate, nu au avut un punct de vedere tranșant față de instituțiile statului, s-au lăsat conduși de deciziile politicului, creștinii fiind alungați din biserici. Din păcate, unii clerici nu oficiau toate slujbele te teama amenzilor, alții muiau lingurița în dezinfectant după ce împărtășeau fiecare creștin, refuzau să împărtășească pe unii creștini, s-au nu le deschideau ușa bisericii. În anul 2020, la Paște, mergeam pe la casele creștinilor pentru a le binecuvânta pasca și ouăle roșii. Biserica nu trebuia să se supună orbește tuturor cerințelor instituțiilor statului, deoarece ea (Biserica) este în afara Statului.

Rolul preotesei este foarte mare, atât în familie cât și în parohie, ea este al doilea preot în parohie. Subiectul ce face referire la rolul preotesei în familie și societate a fost tratat într-un studiu aparte.

Parohia Găvănoasa s-a înfrățit cu 2 parohii din județul Neamț, doi preoți extraordinari: Ciprian Dumitru Morariu de la biserica *Întâmpinarea Domnului și Sfântul Ioan Iacob Hozevitul* din orașul Piatra Neamț, o biserică în construcție și Constantin Cătălin Chifan de la biserica din Ilemn Sfântul Ierarh Nicolae, comuna Dochia, satul Bahna, județul Neamț.

În timpul păstoririi la parohia Gavănoasa, raionul Cahul, am primit 4 propuneri de a merge în parohia Burlănești (raionul Edineț), dar am refuzat pe toate, afirmând că „m-am atașat prea mult de aceste suflete”. Pe parcursul anilor de slujire preotească am avut multe momente frumoase, bucurii duhovnicești, dar și unele momente pline de

mizerie, sărăcie și umilință. Creștinii oferă din ce au ei mai bun pentru preot și familia sa, dar unii dintre ei pot să-ți întoarcă spatele atunci când treci prin unele ispite și încercări. Preotul este cel ce slujește comunității și nu invers. Mai există, din păcate, acest obicei urât ca slujitorii altarelor să se vorbească și dușmănească unii cu alții.

Suntem nespuși de bucuroși că îl avem astăzi ca arhipăstor în eparhia noastră pe Preasfințitul Veniamin Goreanu, Episcopul Basarabiei de Sud (fostei Episcopii Cetății Albe-Ismail), nădăjduim că împreună vom realiza fapte frumoase spre slava lui Dumnezeu, dorindu-i mântuire sufletească, multă sănătate, putere de muncă și împlinirea tuturor obiectivelor trasate.

Referințe bibliografice:

1. BACIU, Gheorghe. *Orașul Bălți și oamenii lui*. Online. Chișinău: [S.n.], 2011, p. 45, 85.
2. BROITMAN, Iosif. *Primul Ghid al municipiului și județului Bălți, 1937-1938*. Bălți: Tipografia SEGAL, 1938.
3. CAZACU, Petre. *Moldova dintre Prut și Nistru (1812-1918)*. Îngrijită de Anatol PETRENCU. Chișinău, 1991, pp. 107-108.